

Mødet den 13. Decbr. 1928.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 537—1928). Licitation over Murer-, Tømrer-, Snedker- og Blikkenslagerarbejdet til en Barak ved Kommunehospitalet. .

Sygehusudvalget indstiller at overdrage Arbejdet til Tømrermester O. J. Larsen for 3855 Kr.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 54—1928). Licitation over Isolation af Rørledninger ved Elektricitetsværket.

Belysningsudvalget indstiller at overdrage Arbejdet til Magnus Niensens Isoleringsforretning for 25500 Kr.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 20⁸—1928). Indstilling om Bortgivelse af Kriegerske Haandværkerlegat.

Legatet tildeltes følgende:

Malersvend Jørgen Schmidt	35	Kr.
Tømrersvend A. Tjerrild	35	»
Tømrersvend R. A. Christensen	35	»
Tømrersvend T. C. Andreasen	30	»
Maskinist K. O. Bengtson	30	»
Maskinist O. Vang Jensen	30	»
Elektriker L. Møller-Jensen	30	»
Snedkersvend V. Olsen	30	»
Maskinarbejder S. A. Camin	30	»
Malersvend J. N. Schødt	25	»
Malersvend N. P. Nielsen	25	»

Billedskærer Else Lassen	25 Kr.
Malersvend A. Engelbrecht Jensen .	25 »
Tømrerlærling E. Eisig.....	25 »
Tømrerlærling R. M. Lehmann....	25 »
Tømrersvend T. Overgaard.....	25 »

4. (J. Nr. 20⁷—1928). **Bortgivelse af Frk. Abeloue Sechers Legat.**

Tildeltes følgende:

Ane Frederikke Andersen	20 Kr.
Andrea Enemark	15 »
Alfred Berthram Jensen	20 »
Else Lund	20 »
Edith Madsen.....	20 »
Anna Mathilde Nielsen.....	15 »
Agnes Marie Poulsen	20 »

5. (J. Nr. 20⁶—1928). **Bortgivelse af en Portion af Skomagermester Chr. Jensen og Hustrus Legat.**

Tildeltes Ane Kirstine Jensen med 180 Kr.

6. (J. Nr. 37—1928). **Indstilling fra Lønudvalget angaaende Lønforholdene.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Under 31. August d. A. oversendte Byraadet de af Byraadet vedtagne og af Indenrigsministeriet under 8. August d. A. approberede Ændringer til det af samme Ministerium under 29. Maj 1920 stadfæstede Lønregulativ for Aarhus Kommunes Embeds- og Bestillingsmænd.

Efter Byraadets Flertals Ønske skulde Lønudvalget søge ved Forhandling med de under Lønregulativet værende Embeds- og Bestillingsmands-Organisationer at faa disse til at tiltræde de vedtagne Ændringer, der traadte i Kraft 1. Oktober d. A.

Lønudvalget optog derefter Forhandlinger med Organisationerne, der bestaar af:

- 1) De kommunale Arbejdsmands Fagforening.
- 2) Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening.
- 3) Aarhus Politiforening.
- 4) Kedel- og Maskinpassernes Fagforening.
- 5) Dansk Kommunalarbejderforbund.
- 6) Handels- og Kontormedhjælperforening.
- 7) Foreningen af Sygeplejersker.
- 8) Foreningen af Embedsmænd under Aarhus Kommune.

Desuden fremsatte Almindelig dansk Lægeforening, Ingeniørforbundet og Maskinmesterforeningen Ønsket om special Forhandling.

Ved Forhandlinger med Fællesrepræsentationen, der omfatter førstnævnte 6 Organisationer, enedes man under 22. Oktober d. A. om følgende:

I. Lønninger.

Af de pr. 1. Oktober 1928 efter det nugældende Lønregulativ oppebaarne Lønninger beregnes 20 % som værende Dyrtidstillæg.

Dette Dyrtidstillæg reguleres fra og med den 1. Oktober 1929 halvaarligt i op- og nedadgaende Retning med $\frac{1}{17}$ for hver fulde 3 Points Stigning eller Fald i det af Statistisk Departement udregnede eller et paa tilsvarende Maade udregnet Pristal.

Eventuel Regulering 1. Oktober 1929 og senere foretages altsaa, saafremt der indtræder Stigning eller Fald fra Pristal 176.

II. Det nugældende Dyrtidstillæg.

Det nugældende Dyrtidstillæg, 180 Kroner aarlig for Gifte og 60 Kroner aarlig for Ugifte nedsættes med $\frac{1}{3}$ den 1. Oktober 1928, $\frac{1}{3}$ den 1. April 1929 og bortfalder helt den 1. Oktober 1929.

Saafrømt Pristallet berettiger til en større Nedgang, vil Dyrtidstillæget være at regulere herefter.

III. Pensionen.

Pensionen beregnes efter den i Pensionsreglementets § 8 anførte Skala. Pensionsindtægten udgør Gennemsnittet af den pensionsgivende Løn indenfor 30 Aars Pensionsalder, idet dog Aareue indtil 1. Oktober 1928 beregnes af den indtil denne Dato gældende Pensionsindtægt.

IV. Pensionsbidraget

erlægges fra 1. Oktober 1928 med 4 % af det nugældende Lønregulativs Grundlønninger plus Alderstillæg med 20 % Fradrag,

V. Enkepensionen

beregnes som fastsat i Pensionsreglementets § 16, Stk. 2 b. til $\frac{1}{3}$ af Mandens Pensionsindtægt beregnet som under Punkt III.

VI. Denne Overenskomst kan forsaavidt angaar Reguleringen af Dyrtidstillæget opsiges fra en af Parternes Side med 3 Maaneders Varsel, dog tidligst til Ophør 31. Marts 1931.

VII. Den indtil denne Overenskomsts endelige Vedtagelse formeget betalte Løn vil være at tilbagebetale.

Fællesrepræsentationens Repræsentanter vil anbefale de respektive Organisationer denne Overenskomst til Vedtagelse, dog under Forudsætning af, at der optages Forhandlinger om Spørgsmaal om Optagelse paa Lønregulativ og Pensionsreglement af de respektive Organisationers Medlemmer, som under de senere Aars Forhold ikke har kunnet opnaa saadan Optagelse, ligesom eventuelle andre Misforhold rettes.

Lønudvalgets Mindretal, Christiansen og Baunsgaard, forbeholder sig at foretage Særindstilling til Byraadet.

Denne Overenskomst dækkede formentlig de af Byraadet vedtagne og af Ministeriet approberede Ændringer, men forudsatte specielle Forhandlinger med de enkelte Organisationer.

Ved de derpaa optagne Forhandlinger fremsatte Organisationerne forskellige Krav, der fra Lønudvalget sendtes til de respektive Udvalgs Erklæring, og paa Grundlag af disse optoges der atter Forhandlinger, hvoraf Resultatet herved fremsendes til Byraadet.

Under samtlige Forhandlinger har Lønudvalget hævdet, at der under de nuværende Forhold ikke fra Udvalgets Side vilde blive taget Hensyn til Krav om Oprykning i andre Lønklasser end de nuværende, men at de Kvinder og Mænd, der gennem en længere Aarrække havde været beskæftiget ved Kommunen, og som fremdeles af Udvalgene vilde kunne anvendes, blev optaget under Løn- og Pensionsreglementet, idet Kommunen i de sidste 6—7 Aar under Hensyn til den nuværende Pensionsordning ikke havde ment det opportunt at ansætte Personale, ligesom eventuelle andre Misforhold kunde rettes.

Under de afsluttende Forhandlinger lykkedes det Udvalget at opnaa Enighed med Organisationernes Tillidsmænd for:

- 1) De kommunale Arbejdsmands Fagforening.
- 2) Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening.
- 3) Aarhus Politiforening,
- 4) Kedel- og Maskinpassernes Fagforening.
- 6) Handels- og Kontormedhjælperforeningen og Maskinmesterforeningen,

hvorimod det ikke lykkedes at komme til Enighed med Dansk Kommunalarbejder-Forbund (maanedslønnede), Foreningen af Embedsmænd under Aarhus Kommune og Foreningen af Sygeplejersker.

Efter Fællesrepræsentationens Skrivelse af 10. December d. A. har samtlige Organisations Tillidsmænd, herunder ogsaa Dansk Kommunalarbejderforbund, tiltraadt Ordningen af 22. Oktober 1928.

Lønudvalgets Flertal, Falk, H. P. Christensen og Fogh Mogensen, indstiller til Byraadet, at Udvalgets Aftaler med de forskellige Organisationer, jævnfør Bilagene, tiltrædes og foreslaar, at der inden Oktober 1929 vælges et Udvalg af Byraadet til at forhandle med Organisationerne for de under Lønregulativet værende Embeds- og Bestillingsmænd om et nyt Lønregulativ og Pensionsreglement. Dette Udvalgs Arbejde skal være tilendebragt til Oktober 1930, medens Lønudvalgets Mindretal, Christiansen og Baunsgaard, med den Motivering, at Flertallets udformede Forslag først er kommen Lønudvalgets Medlemmer i Hænde den 10. ds., forbeholder sig sin Stilling til Sagen for eventuelt at fremkomme med Ændringsforslag, hvorfor Mindretallet ønsker Sagen udsat i 8 Dage«.

Desuden forelaa i Bilag Meddelelse om Forhandlingerne med de enkelte Foreninger og deres Stilling til Lønudvalgets Forslag.

Bilag I. Handels- og Kontormedhjælperforbundet.

Foreningen androg om Ansættelse eller Oprykning af nedennævnte Funktionærer, hvortil Udvalget stiller følgende Forslag:

Skattekontoret:

P. Winther	8. Lønklasse	1/4. 29
Chr. Rømhild	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 26
Fru E. Johansen	9. Lønklasse	1/4. 22
Fru Helga Jensen	9. Lønklasse	1/4. 22
Inga Simonsen	9. Lønklasse	1/4. 24
Asta Nielsen	9. Lønklasse	1/4. 22
Karen Thomsen	9. Lønklasse	1/4. 22
Gerda Zweidorff	9. Lønklasse	1/4. 24
P. V. Hornsleth	ans. ikke, afløn. 8. Lønkl.	1/4. 22
Ch. Christensen	ans. ikke, afløn. 8. Lønkl.	1/4. 22
I. Iversen	8. Lønklasse	1/4. 26
Johs. Jørgensen	8. Lønklasse	1/4. 26
E. Jensen	8. Lønklasse	1/4. 26
Carla Langballe	9. Lønklasse	1/4. 29
Ingeborg Andersen	9. Lønklasse	1/4. 29
Karen Rasmussen	9. Lønklasse	1/4. 29
Ellen Belstrup	9. Lønklasse	1/4. 29

Belysningsvæsenet:

A. Møller Andersen	8. Lønklasse	1/4. 23
Chr. Petersen	8. Lønklasse	1/4. 29
Katrine Nedergaard	9. Lønklasse	1/4. 22
Dagny Andersen	9. Lønklasse	1/4. 29
P. Christensen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 26
Rich. Andersen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 26
Vald. Jørgensen	8. Lønklasse	1/4. 29
Sv. A. Andersen	ansættes ikke	
C. Lund, Kemiker	6. Lønklasse	1/4. 26

Forsørgelsesvæsenet:

K. Kruse	6. Lønklasse uden Tillæg	1/4. 29
E. Ankersen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 23
J. P. Nielsen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 25
Chr. Sørensen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 26
Maja Andreasen	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	1/4. 26
Hertha Borch	9. Lønklasse	1/4. 25

E. Løcke	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	$\frac{1}{4}$. 28
H. Rasmussen	9. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 28
Stadsingeniørens Kontor:		
O. Eibner	8. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 28
V. E. Hansen	ans. ikke, afløn. 8. Lønkl.	$\frac{1}{4}$. 29
Erna Andreassen	9. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 29
Kommunehospital:		
Marie Beyer	ansættes ikke	
Dagmar Lystrup	ansættes ikke	
A. Jensen	9. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 26
Stadsgartnerens Kontor:		
C. Møller	8. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 25
Edith Sørensen	ans. ikke, Løntill. 200 Kr.	$\frac{1}{4}$. 29
De Gamles Hjem's Kontor:		
Ellen Friis	9. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 27
Stadsarkitektens Kontor:		
A. M. Petersen	ansættes ikke	
Havneingeniørens Kontor:		
N. Benn	ansættes ikke	
Vandværkets Kontor:		
A. Herholdt	9. Lønklasse	$\frac{1}{4}$. 27
Kommunebogholderiet:		
V. Birkefeldt	ans. ikke, afløn. 9. Lønkl.	$\frac{1}{4}$. 23
Begravelseskontoret:		
E. Mortensen	oprykkes ikke.	

Bilag II. Smede og Maskinarbejdernes Fagforening.

Ved Forhandlingerne mellem ovennævnte Organisation og Lønudvalget fremsattes fra Organisationens Side Ønsket om, at Maskinmester Rolander paa »De Gamles Hjem« og Sirenepasser Klein under Havnevæsenet oprykkes i en højere Lønklasse. Udvalget har ikke under den nuværende Situation kunnet gaa med hertil, men henvist Spørgsmaalet til Forhandling med de respektive Udvalg.

Forskellige Spørgsmaal angaaende Maskin-assistenters Oprykning, Afløsning o. l. udsættes til det ny Værks Fuldendelse.

Angaaende Overtidsbetaling enedes man om, naar de 3 Dyrtidstillægsportioner er bortfalden, at optage Forhandling om Spørgsmaalet.

Bilag III. Kedel- og Maskinpassernes Fagforening.

Under Forhandlingerne mellem ovennævnte Organisation og Lønudvalget fremsattes Ønske om, at Brændselsvederlaget for Fyrbøderne Madsen og Christensen paa Marselisborg Hospital, der for Tiden er 150 Kr. pr. Aar, nedsættes til 75 Kr., hvilket Udvalget anbefaler, og at de løst antagne Kedel- og Maskinpassere aflønnes med 150 Øre pr. Time plus det til enhver Tid gældende Dyrtidstillæg, pr. 1. Oktober d. A. 5 Øre pr. Time, hvilket ligeledes anbefales.

Angaaende Overtidsbetaling enedes man om, naar de 3 Dyrtidstillægsportioner er bortfalden, at optage Forhandling om Spørgsmaalet.

Organisationen henstiller til Byraadsudvalgene, at der, naar Antagelser finder Sted, foretrækkes Medlemmer af Kedel- og Maskinpasserforbundet.

Bilag IV. Kommunale Arbejdsmands Fagforening tiltræder Forslaget. Samtidig foreslaar Lønudvalget, at Arbejdsmand ved Vandværket, Sofus Poulsen fra $\frac{1}{4}$. 1929 ansættes i 8. Lønklasse med Anciennitet fra $\frac{1}{4}$. 1926 og Pligt til at betale Bidrag til Pensionsfonden fra samme Dato (i Løbet af 2 Aar).

Bilag V. Politiet.

Et under Forhandlingerne fremsat Ønske om, at 3 karakteriserede Inspektionsbetjente, der ikke faar udbetalt Gradstillæg, ill. Lønre-

gulativet Kr. 200,00, afgjordes derhen, at Politimesteren søger Byraadets Bevilling til nævnte Gradstillæg, der under Hensyn til de af Politiets Repræsentanter fremsatte Oplysninger vil blive anbefalet af Lønudvalget.

Vedrørende Overtidsbetaling enedes man om, at der ydes Politibetjente Kr. 2,50 pr. Time, naar der er Tale om udkommanderet Ekstratjeneste.

Sagen angaaende Pensionsspørgsmaalet for 2 Overbetjente og 2 Inspektionsbetjente afgøres efter Justitsministeriets Svar i Sagen.

Bilag VI. Foreningen af maanedslønnede Funktionærer.

Fra Repræsentanternes Side fremsattes Krav om Oprykning i højere Lønklasse for Gartner H. P. Jensen og 4 Opsynsmænd under Forsørgelsesvæsenet. Lønudvalget tiltræder Forsørgelsesudvalgets Erklæring. Brandmændene ønskedes oprykket i 7. Lønklasse. Lønudvalget kan under Hensyn til Brandkommissionens Erklæring ikke anbefale Oprykningen, men anbefaler, at Beløbet 200 Kr. for Over- og Helligdagsarbejde forhøjes til 300 Kr. aarligt.

Vedrørende Arbejdsforholdene ved Kloakpumpestationen henvises til Forhandling med Brolægningsudvalget.

Angaaende Skolebetjentenes Oprykning i en højere Lønklasse eller personligt Tillæg tiltræder Lønudvalget Skoleudvalgets Erklæring. Ligeledes tiltrædes Udvalget for Bygninger og Inventar's Erklæring angaaende Ting- og Arresthusbetjentene og Skovudvalgets Erklæring for Skovfoged Andersen.

Angaaende Opsynsmændene paa Kirkegaardene og Skibsfører og Dæksmænd ved Havnen, mangler de respektive Udvalgs Erklæringer.

Udvalget tiltræder Belysningsudvalgets Forslag om, at der gives Reserve-Maalerkontrollørerne A. Solberg Ebenezersson og Carl Overby fast Ansættelse fra 1. April 1929 og i 8. Lønklasse med Anciennitet fra 1. April 1926 for Ebenezerssons og 1. April 1929 for Overbys Vedkommende.

Et fremsat Krav om Forhandling angaaende Sporvejsfunktionærernes Løn- og Pensionsforhold har Lønudvalget afvist, indtil de nuværende Lønforhandlinger er tilendebragt.

Bilag VII. Maskinmestrenes Forening tiltræder Lønudvalgets Forslag.

Bilag VIII. Foreningen af Provinspsygeplejersker.

Repræsentanterne fremsatte Krav om, at Sygeplejerskerne aflønnes efter Statens Lønregulativ, hvilket Lønudvalget ikke kan anbefale.

Angaaende Sygeplejeassistenter anbefaler Udvalget, at disse faar Adgang til Pension, dog saaledes, at Ventepenge-Paragraffen ikke kan komme til Anvendelse. Ved eventuel Afskedigelse uden Pension, og der ikke foreligger grov Forseelse, tilbagebetales $\frac{3}{4}$ af det til Pensionsfonden indbetalte Beløb.

Udvalget anbefaler, at Frk. Descha Mortensen ansættes i 10. Lønklasse med Anciennitet fra $\frac{1}{4}$ 1926.

Bilag IX. Foreningen af Embedsmænd har ikke tiltraadt Lønudvalgets Forslag, men har afgivet følgende Erklæring:

»Det af det ærede Lønudvalg i Mødet d. 23. f. M. fremsatte Forslag vedrørende Ændring i Lønnings- og Pensionsforholdene for Kommunens Tjenestemænd har været forelagt Medlemmerne af Foreningen af Embedsmænd under

Aarhus Kommune, og man skal i Anledning af det nævnte Forslag tillade sig at bemærke følgende:

I. Lønspørgsmålet.

Det stillede Forslag gaar her ud paa, at de hidtil gældende faste Lønninger deles med 80 % som fast pensionsgivende Lønning, medens 20 % betragtes som ikke pensionsgivende Dyrtidstillæg, der skal stige og falde med Pristallet, samt at det hidtil gældende Dyrtidstillæg helt bortfalder fra 1. Oktober 1929.

Det vil altsaa sige, at de fire øverste Lønklasser, naar der regnes med Slutlønninger, herefter vi vil faa et bevægeligt Dyrtidstillæg paa 2000 Kr., 1500 Kr., 1300 Kr. og 1180 Kr. for henholdsvis 1., 2., 3. og 4. Lønklasse.

Hertil er at bemærke, at Statens bevægelige Tillæg — Konjunktur- og Dyrtidstillæget — for de fire øverste Lønklasser i Statens Lønningslov f. T. kun andrager fra 883 Kr. til 682 Kr. aarlig, hvilke Tillæg som bekendt ogsaa er bragt til Anvendelse ved Fastsættelsen af Lønninger i andre Købstadkommuner, bl. a. Odense og Aalborg.

Man kan derfor ikke se det rimelige i, at Aarhus Kommune med Hensyn til bevægeligt Tillæg skal ligge saa betydeligt over, hvad der er gældende for Statens og andre Kommuners Embedsmænd.

Et saadant Krav kunde efter vor Mening kun have sin Berettigelse, hvis Aarhus Kommunes Embedsmandslønninger laa over andre større Kommuners Lønninger, men dette er jo ingenlunde Tilfældet.

I Foreningens Skrivelse til det ærede Lønudvalg af 14. Februar d. A. gjorde man op-

mærksom paa, at man har indhentet Oplysninger om andre Kommuner Lønningsforhold, og man har nu med dette Materiale som Grundlag udregnet Gennemsnitslønnen for 12 Stillinger paa Frederiksberg, 10 Stillinger i Odense, 6 Stillinger i Gentofte og 7 Stillinger i Aalborg, til hvilke Stillinger der her i Aarhus findes tilsvarende Stillinger, og det har vist sig, at de i Aarhus hidtil gældende Lønsatser taget i Gennemsnit ligger 1474 Kr. under Frederiksberg, 1688 Kr. under Odense, 1152 Kr. under Gentofte, og 108 Kr. over Aalborg. Sidstnævnte Kommune er altsaa den eneste af de fire, der iflg. Regulativ har en lavere Gennemsnitsløn for Embedsmandsklasserne, men da det her i Aarhus hidtil udbetalte Dyrtidstillæg efter Lønudvalgets Forslag skal bortfalde inden et Aar, vil Aarhus til den Tid ogsaa ligge under Aalborg, hvis Lønregulativ er af ny Dato, idet det er opproberet af Indenrigsministeriet den 26. Marts 1928.

Man har endvidere udregnet Gennemsnittet af den pensionsgivende Indtægt for de nævnte Stillinger i de fire Kommuner, og sammenlignet dette med det Gennemsnit, som Aarhus Kommunes Embedsmandslønninger vil komme ned paa, saafremt det ærede Lønudvalgs Forslag gennemføres, og det har vist sig, at man her kommer til at ligge ca. 600 Kr. under Aalborg, hvis Lønregulativ, som foran nævnt, er stadfæstet af Ministeriet for ca. $\frac{1}{2}$ Aar siden.

Det ærede Lønudvalg vil herefter forstaa, at man fra Embedsmændenes Side ikke kan indgaa paa det stillede Forslag, hvad de 20 % Dyrtidstillæg angaar. Skulde der derimod blive fremsat et Forslag, hvorefter det bevægelige Dyrtidstillæg i Aarhus kunde fastsættes til om-

trentlig det Beløb, der p. T. udbetales af Staten i Konjunktur- og Dyrtdstillæg, saaledes at Til læget udbetales i de samme Tilfælde som Statens bevægelige Tillæg, vil man være villig til at forhandle paa et saadant Grundlag.

Det tilføjes, at der ved de foran omhandlede Gennemsnitsberegninger ikke er gjort Udvalg blandt de Stillinger, der vilde give det for Embedsmændene fordelagtigste Billede, men der er valgt af det i sin Tid fremskaffede Materiale og kun medtaget Stillinger i de andre Kommuner, til hvilke der her i Kommunen findes tilsvarende, og Lægestanden er helt holdt udenfor Beregningerne.

I det første Eksempel er der regnet med Slutlønninger og alle Tillæg, og i det sidste med de pensionsgivende Slutlønninger.

Med Hensyn til det hidtil gældende Dyrtdstillæg vil man efter Omstændighederne kunne gaa med til, at dette bortfalder paa den Maade som al det ærede Lønudvalg foreslaaet.

2. P e n s i o n s s p ø r g s m a l e t.

Saaframt der kan opnaas Enighed om det glidende Dyrtdstillægs Størrelse, vil man i Princippet kunne tiltræde det ærede Lønudvalgs Forslag med Hensyn til Gennemsnitsberegning af Pensionsindtægten, selv om Forslaget bl. a. medfører det Misforhod, at Enkepensionen for de nu ansatte Tjenestemænds eventuelle Enker bliver mindre, jo større Pensionsalder Tjenestemanden efter 1. Oktober d. A. erhverver sig.

Der kunde dog maaske saavel paa dette Punkt, som paa andre Punkter, hvor Gennemsnitsberegningen vil virke urimelig, raades Bod ved en Undtagelsesbestemmelse.

Sluttelig skal man tillade sig at bemærke,

at de Indrømmelser, der i nærværende Skrivelse er gjort, ikke er at forstaa saaledes, at Embedsmændene har ændret Opfattelse, siden man under 14. Februar d. A. afgav sin sidste Skrivelse til det ærede Lønudvalg.

Dette er ikke Tilfældet.

Tværtimod er man fremdeles af den Opfattelse, at de af den daværende Lønudvalgsformand i 1919 i Byraadet fremsatte Udtalelser maa have bindende Virkning, hvortil kommer, at de i nærværende Skrivelse omtalte Sammenligninger mellem Aarhus og andre Kommuner Lønninger kun yderligere har bestyrket den Opfattelse, at Embedsmandslønningerne i Aarhus i hvert Fald ikke er for høje.

Naar man til Trods herfor alligevel har ment i nogen Grad at ville imødekomme det ærede Lønudvalg, skyldes det alene Embedsmændenes Ønske om at medvirke til en Løsning af det Spørgsmaal, hvorom der saa længe ikke har kunnet opnaas Enighed.

Saaframt det ærede Lønudvalg maatte ønske det, er man villig til at fremsætte et nærmere udformet Forslag.«

Desuden forelaa følgende Særforslag:

Repræsentanter for Lægeforeningen fremsatte Krav om, at Kommunens Overlæger udgaar af Lønregulativet og faar en Lønforhøjelse under Henviisning til andre Kommuner Lønforhold vedrørende Overlæger.

Repræsentanter for Ingeniørforbundet ønskede Ingeniørerne under Kommunen oprykket i højere Lønklasser.

Udvalget kan ikke anbefale disse Forslag; for det sidste Forslags Vedkommende anbefales dog, at unge Ingeniører, der anvendes ved Kom-

munen, efter 2 Aars Forløb, for saa vidt der er Anvendelse for dem, faar Adgang til Optagelse under Løn- og Pensionsreglementet.

Bilag X. Fællesrepræsentationen

for Foreninger af maanedslønnede kommunale Funktionærer og Arbejdere i Aarhus tiltræder Lønudvalgets Forslag.

M. C. Falk forelagde Flertallets Indstilling og vilde knytte et Par almindelige Bemærkninger dertil. I den Tid, Forhandlingerne havde staaet paa, havde man i de borgerlige Blade ofte set Artikler, som gik ud paa at bibringe Folk den Opfattelse, at Udvalgets Forhandlinger blot drejede sig om en Lønforhøjelse, ja der var endog skrevet, at det vilde blive en Merudgift for Kommunen paa flere 100000 Kr. Man havde i det hele taget fra denne Presses Side gjort alt muligt for at lægge Udvalget Hindringer i Vejen, hvorimod det socialdemokratiske Blad ikke havde omtalt Sagen, saa længe Forhandlingerne stod paa. Det var selvfølgelig givet, at Udvalget ikke kunde tænke sig Muligheden af at forhandle om direkte Lønforhøjelser; Udvalgets Opgave var at naa til en Forstaaelse med de Mennesker, der hører under Lønregulativet, saaledes at de ad fredelig Vej kunde tiltræde de vedtagne Ændringer. Taleren havde udtalt det samme i Byraadets for 14 Dage siden, og da ingen protesterede derimod, maatte man gaa ud fra, at det var hele Byraadets Opfattelse. Ministeriet havde i sin Skrivelse forlangt Oplysning om, hvorledes man tænkte sig, at de 20 %, som fra at være en Del af Grundlønnen blev til Dyrtidstillæg, skulde stige og falde med Pristallet. Der var forhandlet længe om dette Punkt, og det var endelig lykkedes at komme nogenlunde til Enighed om den Form,

der forelaa i Forslaget. En Sammenligning med Statens Beregning viste, at Kommunens Beregning var den fordelagtigste, saa man kunde næppe tænke sig, at Ministeriet vil modsætte sig Ordningen. Angaaende det nuværende Dyrtidstillægs Bortfald, var Ordningen den samme, der tidligere var vedtaget og approberet af Ministeriet, saa det vilde næppe volde Vanskeligheder. Ved Forhandlingerne havde Pensionsspørgsmaalet spillet en meget stor Rolle, idet de 20 % Dyrtidstillæg jo ikke blev pensionsgivende, og det havde vakt stærk Modstand indenfor alle Organisationer. Tjenestemændene havde paaberaabt sig en hel Del Bestemmelser i Pensionsreglementet, hvoraf det formentlig fremgik, at det ikke kunde ændres for deres Vedkommende, som havde betalt dertil, og de henholdt sig ligeledes til den daværende Formand for Lønudvalget, Fabrikant Møllers Udtalelser baade til Tjenestemændene og senere i Byraadet, at Tillægene jo efterhaanden hortfaldt, medens Grundlønnen vilde staa fast, og lignende Bemærkninger blev senere fremsat af Konsul Petersen og den daværende socialdemokratiske Repræsentant i Udvalget, Ingeniør Brøndum. Disse Udtalelser blev stadig draget frem ved Forhandlingerne, at det var imod givet Løfte, man nu vilde nedsætte Grundlønnen. Udvalget maatte imidlertid fastholde, at de af Byraadet vedtagne Ændringer skulde følges, og at det kun drejede sig om at faa fastslaaet, hvorledes de 20 % skulde stige og falde. Man kunde naturligvis her have fulgt de konservative Medlemmers Forslag, at de 20 % helt skulde bortfalde, saa havde Sagen været klar, men i saa Fald var der sikkert fra den anden Side kommet Krav ad andre Veje. Fra socialdemokratisk Side fandt man imidlertid,

al de Mennesker, der havde betalt til Pensionskassen efter en højere Løn, burde have et Vederlag derfor, og man var her naaet til en meget fornuftig Bestemmelse, som man vilde se under Punkt III i det foreliggende Forslag. Hvis man tænkte sig en Embedsmand med 10000 Kr. i Løn og 10 Aars Anciennitet før 1. Oktober 1928, vilde han efter 30 Aars Tjenestetid kunne faa en Pension paa 5777 Kr., medens den nuværende Pension vilde blive 6666 Kr. eller ca. 900 Kr. mere; efter de Konservatives Forslag vilde den blive 5333 Kr. For Enkepensionernes Vedkommende beholdt man den nuværende Bestemmelse i Reglementet. Naar det var fastsat, at Lønregulativet kunde opsiges til 31. Marts 1931, skyldtes det, at der var en Tendens til ved Overenskomsterne at komme bort fra Pristallet. For at gaa med til disse Ændringer krævede Organisationerne imidlertid, at de Folk, der igennem en Del Aar havde arbejdet for Kommunen uden at være optaget under Løn- og Pensionsordningen, nu skulde ind derunder. Byraadet havde i Virkeligheden i de sidste 6—7 Aar saboteret Pensionsordningen og ikke ansat flere Folk end absolut paakrævet, og for de ansattes Vedkommende var kun 75 % af Lønnen pensionsgivende. Udvalget maatte indrømme, at det var et retfærdigt Krav, og ligeledes Kravet om, at enkelte Misforhold ved Lønordningen, som igennem Tiderne var kommen frem, skulde rettes. Derimod havde Lønudvalget strengt hævdet, at der ikke i Forhandlingerne kunde blive Tale om nogen Oprykning i højere Lønklasser. Det var altsaa lykkedes at komme til Enighed med de Foreninger, som hører under Fællesorganisationen, idet Forslaget var vedtaget i alle Foreninger med en lille Majoritet; men selvføl-

gelig stod det de enkelte Medlemmer frit for at sagsøge Kommunen, hvis de ønsker det. Derimod var det ikke lykkedes at blive enig med Sygeplejerskerne, som stillede Krav om en generel Lønforhøjelse, og det kunde man ikke gaa ind paa af Hensyn til de øvrige Tjenestemænd; Taleren havde dog det Indtryk, at de muligvis frafaldt Kravet. Derimod var man gaaet med til at optage Sygeplejeassistenterne under Pensionsreglementet og anbefalede samtidig Byraadet, at Ventepenge-Paragrafen falder bort; til Gengæld faar en saadan Assistent, hvis hun afskediges, $\frac{3}{4}$ af det indbetalte Beløb refunderet. Det var en Betyggelse for dem, men samtidig en lille Fordeel for Kommunen. Man havde heller ikke kunnet blive enige med Embedsmændene; men naar Regulativet var vedtaget af Byraadet og approberet af Ministeriet, maatte det naturligvis ogsaa gælde for dem, og de maatte ind under den Ramme, som Byraadet havde givet Udvalget at arbejde under. For Lægernes Venkommende var der forhandlet med Alm.-dansk Lægeforening, men selvfølgelig uden at komme til Enighed; de stillede først Krav om en Lønforhøjelse, og da det blev afvist, forlangte de, at Lægerne skulde trækkes ud af Lønregulativet. Man maatte selvfølgelig indrømme, at Lægernes Repræsentanter vanskeligt kunde gaa med til en Løn paa 8000 Kr., naar f. Eks. den kirurgiske Overlæge i Aalborg fik 16000 Kr. og den medicinske 15000 Kr. (Borgmesteren: Hvor meget tjener en Læge i Aarhus?). Taleren skulde ikke komme nærmere ind derpaa, men selvfølgelig havde man ogsaa brugt Skattebogen under Forhandlingerne. Men det førte altsaa ikke til noget. Ingeniørforbundet krævede deres Folk rykket op i højere Lønklasser, hvil-

ket Udvalget ikke kunde gaa med til, hvorimod man maaske kunde tiltræde, at de unge Ingeniører, der beskæftiges ved Kommunen, efter 2 Aars Forløb faar Adgang til at komme ind under Løn- og Pensionsreglementet, for saa vidt Udvalgene stadig havde Brug for dem. Ogsaa Maskinmestrene havde nu tilskrevet Udvalget, at de kunde tiltræde Forslaget. Lønudvalget havde dernæst ment, at det vilde være heldigt at faa nedsat et Udvalg til at tage hele Spørgsmaalet om Løn- og Pensionsforholdet op til Overvejelse; men Byraadets Flertal ansaa det for uheldigt at vælge et saadant Udvalg paa nuværende Tidspunkt og derved binde et kommende Byraad, hvorfor Taleren vilde tage dette Forslag tilbage, som heller ikke berørte Overenskomsten. Hvis man nu vilde spørge, hvorledes den økonomiske Virkning blev for Kommunen ved denne Ordning, saa drejede det sig alt i alt om en Merudgift paa 8210 Kr., og deraf vilde langt det meste være kommen alligevel, da der nødvendigvis skulde visse Ændringer i de bestaaende Forhold til. Naar Mindretallet i Udvalget ønskede Sagen udsat i 8 Dage for at udarbejde en Indstilling, vilde Taleren dertil sige, at hele Grundlaget for Overenskomsten forelaa allerede den 22. Oktober, og saa havde Mindretallet haft tilstrækkelig Tid til at komme med et Særforslag; tilmed havde Taleren i Byraadsmødet for 14 Dage siden bebudet, at der til dette Møde vilde komme Indstilling fra Flertallet. Det stod dem jo ogsaa frit for at stille Ændringsforslag i Dag, saa Taleren kunde ikke se nogen Grund til yderligere Udsættelse. Taleren vilde paa Flertallets Vegne anbefale at vedtage den foreslaaede Ordning, som maatte siges at dække Byraadets tidligere Vedtagelse.

J. Chr. Møller erindrede om, at allerede for et Par Aar siden afholdt Lønudvalget flere Møder i den Hensigt at faa Lønningerne nedsat, idet de ikke mere stemte med Tiden. Det var nu endt med, at en Indstilling fra Udvalget blev enstemmig vedtaget af Byraadet og approberet af Ministeriet. Der var i Virkeligheden derefter intet andet at forhandle om end Spørgsmaalet om, hvorledes de 20 % skal fradrages, og andet gik Ministeren næppe med til. Naar Hr. Falk saa stærkt fremhævede, at man var bleven enig med de fleste, særlig Fællesorganisationen, saa var det naturligvis udmærket, men det nyttede ikke meget, naar man ikke var enig med alle, og Taleren hørte til dem, der mente, at det betød mest at komme overens med Embedsmændene. Hvis man skulde have et godt Styre, gjaldt det først og fremmest om, at Embedsmændene, som skulde lede og styre, var nogenlunde tilfredse. Det nyttede næppe noget at komme til Ministeriet og sige, at man var enig med nogle, men ikke med andre; der var næppe andet at gøre end at holde fast ved den Ordning, der engang var vedtaget. Udvalget havde sikkert gjort alt for at naa til en Overenskomst, men for de flestes Vedkommende var det opnaaet paa den Maade, at der skal ydes en Tribut derfor i Form af Forhøjelser. Taleren vilde saaledes nævne, at en ung Pige paa 24 Aar skal stige fra 1920 Kr. til 2400 Kr. En saadan Forhøjelse var absolut ikke paakrævet, og ingen i privat Erhverv ydede en lignende Løn. Der var flere andre Tilfælde, f. Eks. paa Skattekontoret, og at forhøje en ung Mands Løn til 3200 Kr. syntes ogsaa upaakrævet. Paa Belysningsvæsenets Kontor skulde 17 Assistenters have fast Ansættelse; det var der maaske ikke noget at sige

til, det maatte blot ikke betyde en Lønforhøjelse; men indenfor hver Organisation var det saaledes, at der var givet Betaling eller ogsaa givet Løfter for Fremtiden. Politiet f. Eks. skulde have 1000 Kr. i Overarbejdsbetaling, og der var tillige lovet, at et Andragende om et Gradstillæg til Inspektionsbetjente vilde blive anbefalet til Byraadet. Det kunde heller ikke kaldes nødvendigt, for Politiet var i Virkeligheden behandlet særdeles godt i Forvejen. Ogsaa Brandmændene havde faaet Løfte om noget, og saaledes var det næsten over hele Linien. Det var mest kedeligt, at der ikke var forhandlet helt til Ende med Embedsmændene, og det kunde se ud til, at man havde stillet sig mindre venligt overfor dem end overfor andre. 1. og 2. Lønklasse havde siden 1914 kun faaet 65 % Tillæg, medens andre Klasser havde faaet op til 175 %, saa det var forstaaeligt, at Embedsmændene ikke var særlig tilfredse. Ved Statens Lønninger var Forskellen mellem Embedsklasserne og de øvrige Kategorier noget større, og der maatte dog være en vis Forskel i Forhold til vedkommendes Ansvar. Selvfølgelig udførte de øvrige Funktionærer deres Arbejde lige saa vel som Embedsmændene, men de havde ikke det samme Ansvar; Kommunen skulde særlig støtte sig til Embedsmændene, og naar Udvalget ikke var blevet enigt med dem, var der ikke opnaaet noget stort Resultat. Det lod sig heller ikke gøre med et Par Pennestrøg at lave Pensionsordningen om; der maatte forhandles nærmere derom, og Ministeriet skulde give sit Samtykke dertil. Taleren erindrede selvfølgelig ikke sine Udtalelser i 1919, men i hvert Fald havde ingen dengang udtalt, at et Lønregulativ gjaldt for Tid og Evighed, og det fremgik ogsaa af, at

Ministeriet havde stadfæstet Regulativet »indtil videre«. Det var derfor ganske ved Siden af, naar nogen vilde bruge disse Udtalelser som Støtte. Taleren fandt det rigtigt at nedsætte et Udvalg til at tage hele Spørgsmaalet op til Overvejelse, men ikke af det nuværende Byraad; derimod kunde Lønudvalget tage Sagen tilbage og forbedre Nedsættelse af et Udvalg straks efter Byraadsvalget til Foraaret, som saa skal komme med Forslag til en Ændring i Løbet af en bestemt Tid. Forslaget betød i Virkeligheden ikke nogen Nedsættelse af Lønnen udover de 180 Kr. Dyrtidstillæg, kun en lille Nedgang i Pensionen. Naar Overlægerne nægtede at gaa med til Ændringen, maatte man huske paa, at deres Indtægt udover Lønnen ikke var helt ringe; Aarhus kunde ikke ganske sidestilles med Aalborg, idet den meget større By gav Mulighed for større private Indtægter. Stillingen som Overlæge gav dem tillige en Fordel fremfor de andre Læger, saa Taleren kunde ikke tænke sig, at de i Længden vilde nægte at tiltræde Forslaget. Men det havde været klogere, hvis man straks havde taget det ændrede Lønregulativ til Efterretning i Stedet for at vise det tilbage til Lønudvalget og derved hos mange vække Forhaabninger om at opnaa noget ved en Forhandling. Mindretallet havde naturligvis Ret til at forlange Sagen udsat, men foreløbig vilde Taleren altsaa henstille til Lønudvalget at tage Sagen tilbage, idet Byraadet fastholder den engang vedtagne Ordning. Angaaende Mindretallets Ønske om at stille Ændringsforslag, havde Taleren forstaaet det saaledes, at de først fik hele Sagen den 10. December, og selv om de tidligere havde haft Lejlighed til at udarbejde et Forslag, var det ingen Steder Kotume at nægte

en Udsættelse i 8 Dage for at give Lejlighed til at stille Ændringsforslag; derfor burde Udvalgets Formand være gaaet med dertil. Forslaget om de 20 % Dyrtidstillæg kunde Taleren fuldtud tiltræde, blot Datoen blev ændret fra $\frac{1}{10}$ 1929 ttil $\frac{1}{10}$ 1928; Ordningen gav en lille Fordel fremfor Statens, selv om det ikke betød meget.

Borgmesteren vilde blot udtale Ønsket om, at man var over Januar og Februar Maaned, for saaledes som Byraadet nu havde arbejdet i det sidste halve Aar, syntes det, som om man blot bestræbte sig for at gøre hinandeu Livet surt.

M. C. Falk havde den fulde Overbevisning, at det, som Flertallet her foreslog, fuldstændig dækkede det, som Byraadet havde vedtaget, og Ministeren vilde sikkert være tilfredsstillet derved. Angaaende Fabrikant Møllers Udtalelse om Embedsmændene, vilde Taleren gøre opmærksom paa, at den Ordning, man havde faaet med de øvrige, var den samme som Byraadet havde vedtaget, og som Fabrikant Møller selv havde stemt for, men alligevel nægtede Embedsmændene at gaa med dertil. Merudgiften paa de 8000 Kr. vilde i det væsentligste være kommen alligevel. Den omtalte kvindelige Medhjælper skulde til 1. April stige med 200 Kr., saa den yderligere Stigning var ikke særlig stor; for 150 Personer blev det kun en Stigning paa 800 Kr. aarlig. Det var selvfølgelig rart, hvis Embedsmændene tiltræder Forslaget, men det nyttede paa den anden Side ikke meget at have tilfredse Embedsmænd, hvis alle de øvrige var utilfredse, og Embedsmændene ikke kunde faa dem til at arbejde. Politiet havde hidtil faaet 2 Kr. pr. Time for Overarbejde, og det var foreslaaet til

2,50 Kr.; det var skønsmæssigt udregnet til at blive 1000 Kr., men muligvis blev det ikke saa meget. Hvad Inspektionsbetjentene angik, havde Byraadet ved de to sidste Udnævnelser ikke villet gaa med til noget Tillæg, men nu havde Politiforeningen udarbejdet en ny Arbejdsplan for Politiet, hvorefter der vilde blive udført mere Arbejde og altsaa fremkomme Besparelser, og under Forudsætning deraf gik Udvalget med til at anbefale et eventuelt Andragende til Byraadet. Naar Fabrikant Møller var inde paa den procentvise Lønforhøjelse, maatte man ikke glemme, at en Embedsmand med 6000 Kr. i Løn og en Stigning paa 65 % fik et Tillæg paa 4000 Kr., medens Tillæget til de laveste Lønninger kun blev 12—1300 Kr.; derfor maatte man ogsaa gaa procentvis ned. Taleren kunde ikke se, at der var nogen Anledning til at tage Sagen tilbage. Udvalget havde gjort et ret godt Arbejde, Ministerens Forespørgsel om de 20 % var bleven besvaret, saa man skulde synes, at hele Byraadet kunde slutte sig dertil. Det var med fuldt Overlæg, at Fler-tallet nægtede at give 8 Dages Henstand, for de konservative Medlemmer i Udvalget havde ikke vist nogen som helst Interesse for Arbejdet, og det var derfor ørkesløst at give dem 8 Dage til.

H. P. Christensen mindede om, at allerede i 1923 stillede det daværende Lønudvalg Forslag om at opsigte Regulativet, væsentlig af Hensyn til Pensionsordningen, og siden var det Gang paa Gang fastslaaet i Byraadet, at der skulde en Ændring til. Naar Arbejdet ikke straks blev fortsat i 1923, var Grunden vel, at der netop det Aar kom en Stigning i Pristallet; men for et Par Aar siden blev Sagen atter taget op, og der blev fra Udvalgets Side foreslaaet baade 12 $\frac{1}{2}$ og 8 %

Nedgang, uden at det førte til noget. Senere foreslog Udvalget en Nedsættelse af Grundlønnen paa 20 % og saaledes, at Beløbet blev staaende som bevægeligt Dyrtidstillæg. Samtidig sendte man en Forespørgsel til Ministeriet angaaende Lovligheden af at foretage en Ændring, og Ministeren benyttede da Lejligheden til at approbere Forslaget om de 20 %, skønt det slet ikke Ira Udvalgets Side var tænkt som et Forslag til Vedtagelse, men som noget, der skulde forhandles om; man havde blot ikke i Byraadet været tilstrækkelig agtpaagivende. Nu var Forholdet det, at der gennem 5—6 Aar ikke var ansat nogen af Hensyn til Pensionsreglementet, og det var da givet, at i det Øjeblik, der sker en Ændring i dette, som Organisationerne tiltræder, maatte man samtidig gaa ind paa at optage de Folk under Reglementet, som havde arbejdet for Kommunen i disse Aar. Hvorvidt Kommunens Lønninger var for høje, var der jo delte Meninger om, men saa længe man havde de nuværende Lønninger, maatte de selvfølgelig gælde for alle. Hovedsagen ved den foreliggende Overenskomst var, at Afviklingen nu var slaaet fast, saaledes at i Fremtiden blev Pensionen kun beregnet af de 80 %, og det vilde med Tiden give en stor Besparelse for Kommunen. I 1. Lønklasse blev Nedgangen efterhaanden 1300 Kr. aarlig, for Politiet, Haandværkerne og en stor Del andre Funktionærer blev den 583 Kr. og for Arbejdsmændene 470 Kr. Det vilde dog ikke være retfærdigt, hvis de ældre Tjenestemænd ikke fik noget Vederlag, fordi de har betalt til Pensionsfonden efter den højere Løn, og derfor var Flertallet gaaet med til den foreslaaede langsomme Afvikling. I 1931 vilde de 20 % være til fri Forhandling, og det var

et saa fordelagtig Resultat for Kommunen, at alle burde kunne stemme for Overenskomsten. Fra Embedsmændene forelaa en Skrivelse, hvor der gjordes opmærksom paa, at de tilsvarende Lønninger var højere i Frederiksbjerg, Gentofte, Odense og Aalborg. Det var rigtigt, idet disse Kommuner laa betydeligt over Statens Lønninger, men paa den anden Side laa de øvrige Funktionærer lavere end i Aarhus. Det var konservativt styrede Kommuner, og det stemte jo godt med Fabrikant Møllers Udtalelser, at det først og fremmest var Embedsmændene, det drejede sig om. Embedsmændene i Aarhus maatte dog nærmest sidestilles med Statens 3. Lønklasse, hvor Lønnen var 7800 Kr., og naar den her var foreslaaet til 8000 Kr. foruden Dyrtidstillæg, havde de næppe Grund til at beklage sig. Taleren ansaa det for heldigst, at der i Byraadet kunde blive Enighed om Flertallets Forslag, og hvis man fra borgerlig Side ønskede at se nærmere derpaa først, burde de maaske have Lejlighed dertil. Lønudvalget havde i sin Tid begaaet en Fejl med Hensyn til Pensionsreglementet, og den fik man ikke rettet uden at ofre noget derpaa; nu burde alle gaa med til Overenskomsten for dog engang at faa Ende paa Sagen og ikke vedblive at slaas om dette Spørgsmaal.

J. C h r. M ø l l e r hævdede, at man ikke helt kunde sammenligne Embedsmændene med de øvrige; der var dog Forskel paa, om Stadsingeniøren eller en af hans Arbejdere gaar sin Vej. Taleren havde ikke forlangt noget som helst til Embedsmændene, men man havde forhandlet med de øvrige og givet dem lidt for at gaa med; det var ikke sket overfor Embedsmændene, og det kunde jo tænkes, at de ogsaa havde et eller

andet lille Ønske at fremsætte. Taleren kunde ikke erkende, at Forslaget fuldstændig dækker den tidligere Vedtagelse, og vilde fastholde, at man bliver staaende ved dette og med Hensyn til Afviklingen følger det foreliggende Forslag, saaledes at det reguleres fra Oktober 1928, saa var Sagen fuldstændig i Orden.

J. Perregaard gjorde opmærksom paa, at den hidtil gældende Lønoverenskomst havde mange Huller og Skævheder, som burde rettes. Det var givet, at Kommunen kom til at betale langt mere til Pensionsfonden end Tjenestemændene selv, og særlig Enkepensionen var noget af det mest sinds- svage, hvor man kunde risikere at komme til at betale Pension til en ung Enke i 50 Aar. Taleren vilde indrømme, at det ofte var meningsløst at lønne unge Damer saa højt; man havde Eksempel paa, at en Dame, der sidder og laver manuelt Arbejde, faar 4400 Kr. i Løn, medens en Familieforsørger maa nøjes med langt mindre. Men den Slags var lavet af Lønudvalget med Fabrikant Møller som Formand.

J. Chr. Møller gjorde opmærksom paa, at hans Parti ikke var Flertal i Lønudvalget, men kun 2 mod 3, og Mindretallet kunde vel ikke bestemme det hele. Regulativet blev lavet under en Tvangssituation, idet Funktionærerne erklærede Strejke.

J. Perregaard svarede, at Kontorpersonalet kunde man godt have undværet i 2—3 Dage.

Borgmesteren bemærkede, at Perregaard var ikke rigtig klar over, hvad der foregik dengang. Taleren havde ønsket for aabne Døre at give en Oversigt over, hvad der var sket siden 1919; men Flertallet krævede jo, at det skulde behandles for lukkede Døre.

H o l s t - K n u d s e n fastslog, at Lønudvalget ved Forhandlingerne havde opnaaet at faa et stort Flertal af Organisationerne til at godkende Lønordningen, og det havde selvfølgelig moralsk Betydning, men derudover havde Forhandlingerne næppe gjort videre Gavn. Ethvert Medlem af de Organisationer, der havde tiltraadt Forslaget, kunde godt anlægge Sag mod Kommunen og bestride, at Byraadet har Ret til at ændre Regulativet, og hvis han fik Medhold ved Domstolene, maatte alle Overenskomster bortfalde, for man kunde selvfølgelig ikke have flere Regulativer i Kommunen. H. P. Christensens Udtalelser, at Pensionsforholdet var Kernepunktet, var rigtige, og det drejede sig da om, hvorvidt Udvalget havde opnaaet noget særligt her. Pensionen skulde fremtidig beregnes af 30 Aars Indtægt i Stedet for 3 Aar, og det vilde engang i Fremtiden laa Betydning, men der var samtidig den Bestemmelse, at Lønnen indtil 1. Oktober 1928 skal tages særlig i Betragtning, og det medførte, at for de ældres Vedkommende blev der ikke nogen nævneværdig Nedsættelse i Pensionen. De havde ganske vist ogsaa i nogle Aar betalt Bidrag af den højere Løn, men saa havde de samtidig haft den Garanti, at hvis de faldt fra, vilde deres Pension eller Enkepension blive beregnet efter de højere Regler; Forsikringens Størrelse maatte jo rette sig efter den Præmie, man betaler. Det foreliggende Forslag dækkede næppe helt det af Byraadet vedtagne og Ministeren havde kun approberet Ændringerne indtil 1. April 1929, medens Overenskomsten skulde være uopsigelig i en Aarrække. Dertil kom, at man vel maatte gaa ud fra, at Pensionen ogsaa skal beregnes paa den foreslaaede Maade for de Tjenestemænd, der ikke har

tiltraadt Overenskomsten, men saa havde det været naturligere ganske simpelt at foreslaa en Ændring af Pensionsreglementet. En saadan Ændring kunde imidlertid ikke ske uden Ministeriets Samtykke, og deraf fulgte, at Byraadet ikke kan vedtage den foreliggende Overenskomst uden med Forbehold af Ministeriets Approbation. Endelig kunde enhver af Byens Tjenestemænd nægte at indgaa paa den foreslaaede Pensionsordning uden Hensyn til deres Organisation. Nu havde man faktisk en Pensionsordning for dem, der har stemt for den, og en anden for de øvrige, og det var selvfølgelig uholdbart; derfor vilde det sikkert være nødvendigt at foreslaa en særlig Ændring af Pensionsreglementet.

J o h a n n e B e r g syntes ikke, der var Anledning for Fabrikant Møller til saa stærkt at kritisere, at en ung Dame efter 6 Aars Arbejde for Kommunen faar en Løn af 2400 Kr. Hvis det paagældende Udvalg har kunnet bruge hende i disse Aar, maatte hun vel have den fornødne Dygtighed og kunne tilkomme en ordentlig Løn for sit Arbejde, uanset om det er en Kvinde eller en Mand. Det var lidt gammeldags stadig at tale om, at de unge Damer faar for meget i Løn. Naar de gjorde samme Arbejde som Mændene, maatte de vel kunne tilkomme samme Løn.

H. P. C h r i s t e n s e n kunde ikke indse, at det var nødvendigt at ændre Pensionsreglementet, for naar Grundlønnen blev nedsat med 20 %, vilde Pensionen jo i Henhold til Reglementet gaa ned i samme Forhold. Naar Ministeriet først havde godkendt Ændringerne, vilde Embedsmændene sikkert ændre Signaler og finde ud af, hvad der var bedst for dem. De 20 %, som nu blev glidende, betød langt mere end alt det øvrige, for

nu kunde der fremtidig forhandles om denne Del af Lønnen.

B o r g m e s t e r e n havde hele Tiden haft Følelsen af, at Embedsmændene ikke vilde forhandle om nogen Nedgang. Det fremgik af Politimesterens Stilling, som blev omtalt i sidste Møde, og allerede for 2^{1/2} Aar siden henvendte Embedsmændene sig til Sagfører A. F. Jensen, om han vilde varetage deres Interesser i det Tilfælde, at de ønskede at anlægge Sag mod Kommunen.

M. C. F a l k bemærkede til Fabrikant Møller, at hvis det var vanskeligt at være Formand for Lønudvalget i 1919, saa var det ikke mindre vanskeligt nu, naar alt skal sættes ned. Taleren tvivlede meget om, at der var nogle, som ønskede at gaa til Sagsanlæg; derimod vilde et saadant sikkert være kommen, hvis samtlige Kommunens Tjenestemænd havde nægtet at tiltræde Forslaget; det var derfor en Styrkelse for Kommunen, at næsten alle Organisationer var gaaet med. Overfor Hr. Holst-Knudsen vilde Taleren bestemt hævde, at Forslaget fuldstændig dækker det tidligere vedtagne. Angaaende Fabrikant Møllers Forslag om at flytte Datoen fra 1929 til 1928, maatte Taleren holde paa, at det altid havde været Forudsætningen, at det nuværende Dyrtidstillæg først skal bortfalde, og fra 1. Oktober 1929 blev de 20 % saa et virkeligt glidende Dyrtidstillæg.

H o l s t - K n u d s e n mente ikke, at Embedsmændene kunde vinde en eventuel Proces mod Kommunen, og havde ogsaa udtalt dette. Naar Ministeriet i sin Tid kun approberede Lønregulativet »indtil videre«, maatte det ogsaa nu kunne approbere et andet. Taleren havde udtrykkeligt sagt, at det eneste Punkt, hvor Forslaget ikke

dækker den tidligere Vedtagelse, var Bestemmelsen om, at Overenskomsten skal være uopsigelig udover den Tid, Ministeren har sat. (M. C. Falk: Det gælder kun for Dyrtidstillæget!). Hvis det kun gjaldt Dyrtidstillæget, havde Taleren overset dette, og det forandrede selvfølgelig Forholdet. Men en Ændring af Pensionsordningen kunde ikke vedtages i en Overenskomst med en Del af Organisationerne. Man maatte nødvendigvis foreslaa et Pensionsreglement, der gælder for alle, eller ogsaa lade være at ændre det.

B o r g m e s t e r e n erindrede om, at da Byraadsudvalget var ovre og tale med Ministeren, havde Taleren gjort opmærksom paa, at det næppe var muligt for Byraadet at faa Embedsmændene til at gaa ind paa Forslaget. Dertil svarede Ministeren, at saa havde Ministeriet Magt dertil. Taleren havde derfor for at fremme et Forlig mellem Byraadet og Embedsmændene sat Ministeriets Skrivelse af 8. August paa Dagsordenen for det aabne Møde, idet det saa blev officielt, at det var et Krav fra Ministeriets Side mere end fra Byraadet. Byraadet havde faktisk været i en Tvangssituation, og Ministeriet havde Hovedansvaret for Sagens Udvikling.

V a l d. P e d e r s e n pointerede, at det var meget lidt, der skulde til for at faa en fredelig Ordning, og naar Borgergruppen alligevel ikke vilde gaa med til dette, kunde det tyde paa, at man fra den Side nu ønskede en Kamp om Principerne. De Ændringer, der nu var foreslaaet, var faktisk altfor ubetydelige til at rejse hele det Postyr for, som nu havde været i 3 Maaneder. Pensionsordningen havde i de sidste Aar været forfærdelig for Kommunen, nu var der en Chance for at faa den ændret i den rigtige Retning, og

saa burde den borgerlige Gruppe med Glæde gaa med dertil.

L e o n h a r d H a n s e n var enig med Vald. Pedersen i, at de foreslaaede Ændringer betød ikke meget; hele denne Side af Sagen var ikke en Pibe Tobak værd. Men Kernepunktet var, at Forslaget ikke burde være sendt til Ministeriet udenom Organisationerne; nu var det imidlertid sket, og Tjenestemændene havde ved i det væsentlige at gaa med til Ordningen vist en stor Forstaaelse overfor Byraadet.

M. C. F a l k benægtede, at den ny Pensionsordning vilde koste flere Penge, for de Folk, der nu blev optaget under Reglementet, skulde egentlig have været ansat for 6—7 Aar siden. For disses Vedkommende blev Pensionen kun beregnet af 80 % af Lønnen, og selvom det blev mere for de andre, blev hele Ordningen dog billigere end hidtil. Det var ganske meningsløst, at en Embedsmand, som pensioneredes f. Eks. $\frac{1}{10}$ 1929, skulde miste 20 % af Pensionen; her maatte man have en mere retfærdig Beregning.

H o l s t - K n u d s e n fastholdt, at den ny Pensionsordning igennem mange Aar vilde betyde en Fordyrelse for Kommunen, idet Pensionen for langt de flestes Vedkommende skulde beregnes efter den store Indtægt i 1928.

J. P e r r e g a a r d kunde heller ikke se rettere, end at Ordningen blev dyrere for Kommunen end hidtil, for naar den faste Løn blev mindre, blev der jo ogsaa indbetalt mindre til Pensionsfonden. Det var selvfølgelig en Besparelse for de nyanstattes Vedkommende, men for alle de andre maatte man slæbe paa den højere Pension, saa længe de lever.

H. P. C h r i s t e n s e n fandt ogsaa, at Em-

bedsmændene kunde være tilfredse med Pensionen. En Embedsmand i 1. Lønklasse betalte 400 Kr. aarlig til Fonden, altsaa i 30 Aar 12000 Kr., og det kunde næppe dække 2 Aars Pension.

G. N. K n u b var enig med Holst-Knudsen i, at man næppe kunde blande en Lønregulering og et Pensionsreglement sammen; de to Ting havde intet med hinanden at gøre, og det kunde ogsaa ses af, at de var stadfæstet af Ministeriet til forskellig Tid.

B o r g m e s t e r e n oplyste, at Kommunen for Tiden har 220 Pensionister; hvoraf 64 ikke havde betalt til Pensionsfonden, medens de øvrige havde indbetalt ialt 219032 Kr. Men samtidig havde Kommunens Kasse udbetalt i Pension 1354168 Kr., saa det var en meget stor Udgift for Kommunen. Taleren nævnte en Række Eksempler paa Tjenestemænd, der havde indbetalt fra 0 til nogle faa Hundrede Kr. og faaet udbetalt mange Tusinde Kr. Det havde været Talerens Mening at give et Billede heraf for aabne Døre, men der blev jo ikke Lejlighed dertil. Det var en meget stor Fordel at være kommunal- eller statsansat, men det store Flertal af løse og private Arbejdere, Aldersrentenydere o. s. v. vilde sikkert i Længden reagere derimod, og det blev ogsaa nødvendigt for Arbejderpartiets Mænd i Fremtiden at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

M. C. F a l k var ganske overbevist om, at et Byraad med Ministeriets Approbation kan vedtage Ændringer i et Lønregulativ, hvorved ogsaa Pensionen forandres. Efter d'Hrr. Knubs og Holst-Knudsens Opfattelse maatte Embedsmændene have Ret i deres Betragtning, og Kommunen skulde da kunne dømmes til at betale efter deres

Paastand. Der var dog andre Jurister, som saa anderledes derpaa. Udvalget havde forhandlet med Tjenestemændene og faaet en Overenskomst med de fleste, som maatte kaldes en retfærdig Ordning, og hvis Ministeriet skulde gaa derimod, maatte Taleren fralægge sig ethvert Ansvar for, hvad der saa vilde ske.

Borgmesteren pegede paa, at Vedtagelsen jo skulde approberes af Ministeriet; derfor skete der slet ikke noget for den borgerlige Gruppe ved at stemme for Overenskomsten, for hvis der var noget at sige dertil, skulde Ministeriet nok finde det.

J. Chr. Møller erklærede, at den borgerlige Gruppe ikke kunde stemme derfor, men fastholdt den tidligere Vedtagelse. Angaaende de 20 % Dyrtidstillæg stillede Taleren følgende Forslag:

Dyrtidstillæget reguleres fra $\frac{1}{10}$ 1928 halv-aarlig i op- og nedadgaaende Retning med $\frac{1}{17}$ for hver fulde 3 Points Stigning eller Fald i det af Statistisk Departement udregnede eller et paa tilsvarende Maade udregnet Pristal.

J. Chr. Møllers Forslag forkastedes med 8 Stemmer mod 11, hvorefter den foreliggende Overenskomst fra Lønudvalgete Flertal vedtoges med 11 Stemmer mod 8.

7. (J. Nr. 37—1928). Indenrigsministeriets Skrivelse af 8. August angaaende Ændringer i Lønregulativet. (A., Side 117).

Toges til Efterretning.

8. (J. Nr. 75—1928). Indenrigsministeriets Skrivelse af 13. November angaaende Betingelserne for Optagelse af et Kommunelaan paa 9,3 Mill. Kr. (A., Side 252).

Toges til Efterretning.

9. (J. Nr. 8⁸—1928). Indstilling fra Ligningskommissionen om Afgørelse af forskellige Sager angaaende urigtig Skatteangivelse.

Kommissionen indstiller at godkende følgende Efterbetalinger:

Trikotagehdl. Fru E. Christensen . . .	4500,00	Kr.
Fhv. Søfyrbøder N. B. Andersen	225,00	»
Husassistent Frk. A. T. Elkjær	1000,00	»
Enkefru M. S. H. Jørgensen	1200,00	»
Kusk A. C. Christensen	300,00	»
Fhv. Montør A. M. Petersen	1306,20	»
Enkefru B. M. Søndergaards Dødsbo	200,00	»

Tiltraadt af Budgetudvalget.

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 387—1828). Indstilling fra Byraadsmedlem H. J. Baden om, at Stillingen som Inspektør ved Slagtehuset uden at opslaas ledig besættes med Byraadsmedlem Bernt Jensen.

H. J. B a d e n forelagde Indstillingen. Der havde været et ret stort Røre om Nyordningen ved Slagtehuset, hvilket havde trukket Sagen noget mere i Langdrag, end det var heldigt, idet der manglede en Leder dernede. Udvalgets Fler-tal havde tidligere været stemt for, at Pladsen som Inspektør skulde opslaas, men dels kunde Besættelsen ikke godt vente længere, dels fandt man det unyttigt at gøre alle de eventuelle Ansøgere Ulejlighed. Den borgerlige Gruppe havde næppe heller tænkt, at Embedet skulde opslaas, idet man fra denne Side allerede i et tidligere Møde foreslog Stillingen besat med en bestemt Mand uden at opslaa den. Taleren vilde dernæst foreslaa Pladsen besat med den nuværende For-mand for Slagtehusudvalget, Byraadsmedlem Bernt Jensen. Han var gennem mange Aars Arbejde kendt med Virksomheden dernede og havde en

betydelig Indsigt i alle de Forhold, som vedrører Forretningen, ligesom han var godt kendt med Forholdene paa de forskellige Slagterier omkring i Landet. Bernt Jensen vilde uden Tvivl være en god Mand i denne Plads, og Taleren vilde meget anbefale ham dertil. Det var selvfølgelig en Forudsætning, at han straks gaar ud af Slagtehusudvalget, og at han ikke mere lader sig opstille som Byraadsmedlem, ligesom han ogsaa nedlægger de Tillidshverv, som han beklæder i forskellige Organisationer.

G. N. Knub havde aldrig været Tilhænger af, at denne Plads skulde oprettes ved Slagtehuset; men Byraadet havde nu engang vedtaget, at der skal være to ledende Stillinger dernede, og saa skulde de jo ogsaa besættes. Det gjaldt saa om at finde den bedst kvalificerede Mand dertil, og det kunde kun ske ved at opslaa Embedet, som altid var Skik ved lignende Stillinger, og saa vælge den bedst kvalificerede af Ansøgerne. Taleren vilde altsaa foreslaa, at Embedet opslaaes; men hvis Flertallet ikke vilde gaa med dertil, vilde Taleren alternativt foreslaa, at Embedet besættes med Bogholder Jørgensen ved Slagtehuset, idet Bernt Jensen efter Talerens Mening ikke havde tilstrækkelige Kvalifikationer til at bestride Pladsen.

J. Chr. Møller havde tidligere udtalt sin Forbavselse over, at man vilde lave et nyt Embede paa Slagtehuset, særlig da Ingeniør Knub og Læge Brammer udtrykkelig konstaterede, at det var ganske unødvendigt; men Formanden for Udvalget gik meget stærkt frem og vilde absolut have Embedet oprettet. Taleren spurgte dengang om, hvad Manden skulde bestille, og hvilke Kvalifikationer han skulde have, men det blev der

ikke givet Svar paa. Nu forstod man bedre, hvorfor Embedet skulde oprettes, nemlig for at give en af Socialdemokratiets Spidser en fast lønnet Stilling for hans Levetid. Tidligere var det saaledes, at naar en Mand havde gjort sig bemærket indenfor et Parti og gjort et betydeligt Arbejde for Partiet igennem mange Aar, saa gav Partiet ham et Vederlag derfor; men her gik det anderledes, her lod man Kommunen betale ham en forholdsvis god Løn; det var selvfølgelig billigere for Partiet, men dyrere for Skatteyderne. Angaaende Bernt Jensens Kvalifikationer, saa havde Ingeniør Knub udtalt Tvivl om, at han var den bedst kvalificerede til Pladsen; Taleren vilde nærmest mene, at han overhovedet ingen Kvalifikationer har til at bestride Pladsen som Slagtehusinspektør. Det var i det hele taget en saa underlig Fremgangsmaade, at man næppe havde set noget lignende før, nemlig at et Byraadsmedlem, som er Formand i et Udvalg, bestemmer selv, at der skal oprettes et nyt Embede, som han selv vil have og selv bestemme Lønnen. Det var noget dristigt af Byraadets Flertal at sætte ham i 3. Lønklasse; selv havde han oven i Købet forlangt at komme i 2. Lønklasse, saa han satte ikke sit Lys under en Skæppe. Det skulde maaske danne Præcedens i Fremtiden, at hvergang der kom en ny Gruppeformand i Flertalsgruppen, skulde han have en vellønnet Plads ved Kommunen. Hr. Baden følte sig naturligvis meget bæret ved at maatte foreslaa Gruppeformanden til Stillingen, og Bernt Jensen kunde forhaabentlig gøre Lærer Baden en eller anden Tjeneste til Gengæld. Men hvis det skulde blive Resultatet, at Flertallet i Forvejen besætter Embederne med en eller anden af Partiets Tillidsmænd, maatte man meget hellere

holde alle Møderne i Amaliegede og der bestemme, hvad der skal gøres, saa behøvede man ikke at ulejlige de øvrige Medlemmer til Byraadsmøde. Taleren tvivlede dog om, at alle socialdemokratiske Medlemmer vilde stemme for Forslaget, hvis man da kunde regne med tidligere Udtalelser, og det var heller ikke givet, at det vilde gavne Partiet som saadant. Taleren vilde kraftig anbefale at stemme imod Bernt Jensens Ansættelse.

Borgmesteren havde tidligere været imod den ny Ordning ved Slagtehuset; men der var nu sket den Forandring, at Embedet som Kvartermester nedlagdes, og at Inspektøren tillige overtager hans Arbejde, og der vilde da blive nok for ham at bestille. Taleren var Aarsag i, at denne Passus kom til at staa i Instruksen. Angaaende Forslaget om at ansætte Bogholder Jørgensen, saa havde Taleren spurgt ham, om han var i Stand til at bestride Stillingen som Inspektør og samtidig passe Kontoret, men det sagde han nej til; hvis han skulde have Stillingen, maatte der en ny Mand paa Kontoret. Men saa blev Forholdet jo ganske det samme som efter Flertallets Forslag. Angaaende Fabrikant Møllers Udtalelser om Bernt Jensen vilde Taleren gøre opmærksom paa, at han i Forvejen var ansat ved Kommunen, og man havde før forflyttet Folk indenfor Kommunen uden at opslaa Pladserne. Maaske kunde han ogsaa leve meget længere nede ved Slagtehuset, før han tog sin Afsked, saa der kunde spares noget derved. Hvis Skatteyderne vilde reagere imod Ordningen, maatte Fabrikant Møller jo være meget glad ved at faa et saadant Nummer lige før Valget, saa han burde egentlig takke den socialdemokratiske Gruppe derfor. Naar der blev sagt, at Kvartermesteren ogsaa kunde

undværes efter den gamle Ordning, saa maatte maatte man jo gaa ud fra, at han intet har haft at bestille. Men et Udvalg med saa dygtige Folk vilde næppe have beholdt en Mand igennem mange Aar, hvis der ikke var noget tit ham at bestille.

J. Perregaard oplyste, at det slet ikke var Bernt Jensen, der fra første Færd havde foreslaaet denne Deling af Embedet, men derimod den nuværende Overdyrlæge; han var bekendt for at være Danmarks fineste Kødkontrollør, men han erkendte, at han ikke selv kunde bestride begge Dele. Bernt Jensen var i Forvejen ansat ved Kommunen, og der skete ikke andet, end at man gav ham en anden Stilling indenfor Kommunen. Bogholder Jørgensen var ogsaa Socialdemokrat og havde været det i 21 Aar, saa det var næppe af den Grund, de borgerlige vilde have ham ansat; men naar der i dette Tilfælde skal en Mand mere paa Kontoret, spares der jo intet derved. Angaaende Bernt Jensens Kvalifikationer, saa vidste Taleren igennem mange Aars Samarbejde, at han netop var udmærket kvalificeret til at bestride et saadant Embede, og der var ingen Tvivl om, at der nok skulde komme Fart i Arbejdet paa Slagtehuset.

Leonhard Hansen fandt netop den her brugte Fremgangsmaade rigtig; det var bedre end at opslaa Embedet og vække falske Forhaabninger hos en Mængde Ansøgere og skaffe dem Udgift og Ulejlighed. Det var den borgerlige Gruppe, der havde lært Flertallet, hvorledes man skulde bære sig ad, idet Gruppen paa et tidligere Byraadsmøde havde foreslaaet Pladsev besat med det samme uden Opslag. Skulde Stillingen besættes med en dygtig Mand, maatte det selvføl-

gelig være en Socialdemokrat, og der var sikkert ingen, der tvivlede om, at Bernt Jensen var i Stand til at bestride Pladsen. Taleren havde gennem mange Aar haft Lejlighed til at erkende hans Dygtighed og hans Evne til at lede en stor Forretning. Den borgerlige Gruppe reagerede naturligvis kraftigt, fordi det drejede sig om en Socialdemokrat; det samme saa man, da Brandinspektøren blev ansat; men nu var vist alle enige om, at han var en af de bedste, man kunde faa paa den Plads, Det var maaske noget kedeligt for Bernt Jensen, at han som Gruppeformand selv skulde føre Sagen frem i Byraadet, men det forklejnedo dog ikke Manden, Angaaende at Vælgerne vilde reagere, saa var der næppe Tvivl om, at de vilde reagere mod det Parti, der efter alle Kunstens Regler havde formaaet at spænde sig selv ud fra al Indflydelse i Byraadet, og Taleren var overbevist om, at der nok skulde blive valgt mindst to Socialdemokrater mere til Foraaret.

M. B r a m m e r erklærede, at hvis der blev Tale om en Rekord i Selvtilfredshed og Glæde over, hvad man selv har udrettet, saa vilde Leonhard Hansen sikkert være Indehaver deraf. Det var nærmest sørgeligt, naar det i Aarhus Byraad var kommet dertil, at et Byraadsmedlem paa den Maade som her foreslaar en Stilling oprettet og sig selv ansat i Stillingen. Taleren skulde ikke komme nærmere ind paa Kvalifikationer, for efter den foreliggende Instruks behøvedes der næppe nogen større Indsigt, ja hele Stillingen kunde udmærket undværes; det var ganske utænkeligt, at Overdyrlægen, som igennem mange Aar havde været ved Slagtehuset, ikke skulde kunne give de Raad og Anvisninger, der skal til, med den nuværende Assistance paa Kontoret. Bernt Jensen

kunde selvfølgelig udmærket bebo Lejligheden, se paa Tagene o. s. v. i Henhold til Instruksen; men det var uhyre betænkeligt og et Tegn paa Demoralisation i et Samfund, naar Spørgsmaalet om Caligulas Hest kom frem. Flertallet kunde naturligvis bestemme alt, og det syntes de herefter at ville gøre i enhver Sag, men forhaabentlig havde det aarhusianske Samfund saa meget sund Fornuft, at det vilde reagere derimod. Taleren vilde for Socialdemokraternes egen Skyld haabe, at dette Forslag maa blive stemt ned.

J. Chr. Møller konstaterede, at Borgmesteren nu havde skiftet Anskuelse, fordi Embedet som Kvartermester blev ophævet. Taleren havde hørt, at Kvartermesterens Embede egentlig ikke var nødvendigt, og at det helt kunde undværes; men her syntes det jo ganske vist at være meget betydende, siden der skulde en Inspektør til at bestride det. Der blev sagt, at Bernt Jensen i Forvejen var i Kommunens Tjeneste og blot overflyttedes til en anden Stilling. Taleren vidste ikke, hvor meget Arbejde Bernt Jensen havde haft for Kommunen, men for Tiden havde han vist saa mange Bestillinger, at han næppe udførte nævneværdigt Arbejde for Kommunen, selv om han maaske fik sin fulde Løn alligevel. Men naar en saa betydelig Mand skulde stige, maatte det selvfølgelig være en Stigning, der betyder noget. Leonhard Hansen fandt det naturligvis rigtigt at besætte Embedet uden Opslag; muligvis skulde han nu være Gruppeformand og til at uddele Embeder til Venner og Bekendte; naar de blot var Socialdemokrater, var det jo dermed givet, at de var de dygtigste og kvalificerede til at overtage en hvilken som helst Stilling. Der kom jo snart flere Pladser at besætte, og det

vilde blive interessant at se, om de ogsaa skal besættes efter politiske Anskuelser i Stedet for efter Kvalifikationer. Taleren vilde alligevel raade Flertallet til at betænke sig to Gange, før de vedtager dette Forslag; det saa meget lidt tiltalende ud, og Taleren vilde nødvendig være i Bernt Jensens Sted; man gjorde hverken ham eller Partiet nogen Tjeneste derved.

Borgmesteren antog ikke, at der var nogen af den borgerlige Gruppens Mænd, der ønskede Pladsen.

H. J. Baden fandt det morsomt at se, at der efterhaanden havde dannet sig det Sagn, at en Slagtehusinspektør ikke faar noget at bestille; det gik igen i flere Blade og vilde maaske naa Landet rundt; derfor var det bedst at faa denne Krønike aflivet, ikke mindst af Hensyn til den gamle Slagtehusinspektør. Han havde igennem mange Aar slet ikke befattet sig med Kødkontrollen, men kun passet det administrative, og den ny Inspektør vilde faa betydeligt mere at bestille. At Kvartermesteren havde været overflødig, var ogsaa et Sagn, og det vilde Dr. Brammer sikkert give Taleren Ret i. Der skulde nok blive tilstrækkeligt at bestille for en Mand, der vil tage sig af Sagerne, og det vilde Bernt Jensen sikkert gøre; Bygningerne var nu underkastet en stor Reparation, og det var Bernt Jensen, der opdagede, at de trængte dertil; han havde et udmærket Blik for alle praktiske Forhold, han var ikke bange for at bestille noget, og han forstod ogsaa at faa andre til det. Fabrikant Møller skulde ikke drage Bernt Jensens Evner i Tvivl, de havde vist tidligere forhandlet med hinanden, da Lønregulativet blev lavet, og Resultatet talte ikke til Forklejnelse for Bernt Jensen. At en Mand er

Byraadsmedlem, skulde dog ikke diskvalificere ham, og det var absolut uretfærdigt at tillægge ham de slettest mulige Motiver i denne Sag.

G. N. Knub indrømmede, at Bogholder Jørgensen selvfølgelig ikke kunde undvære Hjælp paa Kontoret, hvis han skulde forestaa det udevendige ogsaa. Men han kunde sikkert klare sig med en Dame den halve Dag, hvilket vel vilde koste 1200 Kr.; det blev derfor langt billigere end at ansætte en særlig Inspektør, for Bernt Jensen kunde ikke samtidig være Bogholder.

Borgmesteren spurgte, om det ikke var Meningen, at Bogholder Jørgensen skulde have Lønforhøjelse, hvis han blev Inspektør.

J. Perregard syntes, at naar Fabrikant Møller mente, at Bernt Jensen ikke havde Tid til at arbejde for Kommunen i hans nuværende Stilling, maatte det jo være i Kommunens Interesse at ansætte ham ved Slagtehuset, hvor han ikke fik nogen som helst anden Bestilling.

M. Brammer kunde ikke undgaa at paa-tale Hr. Badens Bemærkninger om det udmærkede Arbejde, som Bernt Jensen havde gjort paa Slagtehuset i indeværende Byraadsperiode. Før denne Periode sad han i 4 Aar i Udvalget, og det var da mærkeligt, at han i de 4 Aar slet ikke havde faaet Øje paa noget; han havde jo ogsaa i sin Tid set paa Bygningerne. Det kunde derfor tyde paa, at han havde skjult sine eventuelle Opdagelser, indtil han selv blev Formand for Udvalget. Hvis det var Tilfældet, vidnede det ikke om noget smukt Træk i hans Karakter.

H. J. Baden svarede, at det jo særlig var Formanden for Udvalget, der havde Indseende med Sagerne, og Bernt Jensen var ikke Formand i de første 4 Aar. Taleren havde ikke insineret,

at Bernt Jensen skulde have opdaget noget og skjult det for at fremhæve sig selv, naar han blev Formand, og det vilde Dr. Brammer næppe heller mene. Bernt Jensen havde været en energisk og initiativrig Formand for Slagtehuset i den sidste Periode.

B o r g m e s t e r e n bemærkede, at Fortiden sikkert havde været en Læretid for mange.

Det vedtoges med 10 Stemmer mod 9, at Embedet uden Opslag besættes med Byraadsmedlem Bernt Jensen.

11. (J. Nr. 520—1928). **Andragende fra Elektriker C. T. Thomsen om Autorisation som Elektro-Installatør.**

Anbefalet af Belysningsvæsenet.

Bevilgedes.

12. (J. Nr. 27⁴⁶—1928). **Andragende fru Maler I. C. Sørensen, Fasanvej Nr. 11, om Bibeholdelse af Statslaan uanset der er tilstaaet ham Laan i Jydsk Hypotekforening.**

Det vedtoges at henstille til Ministeriet, at Andragendet imødekommes.

13. (J. Nr. 27⁶⁶—1928). **Andragende fra Tømrerm. Max Pedersen og P. Chr. Pedersen om Forhøjelse af Statslaan i Ejendommene Lundingsgade 11—15.**

Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa følgende Indstilling:

»Efter de nu foreliggende Oplysninger kan Udvalget anbefale, at Laanet forhøjes med 7000 Kr. under Forudsætning af, at Statsboligfonden intet finder herimod at erindre.«

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 550—1928). **Forespørgsel, hvorvidt Byraadet vil frafalde et i afd. Proprietær Chr. A. Frederiksens Testamente givet Tilsagn om et Legat til Fordel for et Børnehjem i Aarhus, da Testator**

maa antages at have været sindssyg ved Testamentets Oprettelse.

Borgmesteren havde ogsaa den Opfattelse, at Manden var sindssyg, men Legatet var givet til et Børnehjem i Aarhus, og der var jo andre end Kommunens Børnehjem, nemlig Asylerne, der ikke sorterede under Kommunen, og det vilde være urigtigt at afskære disse Børnehjem fra eventuelt at faa denne Støtte. Taleren vilde foreslaa at svare, at Byraadet savner Kompetence til at træffe Afgørelse i Spørgsmaalet; det maatte saa blive Øvrighedens Sag at tage Stilling dertil, idet Arvingerne maatte gaa Rettens Vej.

Borgmesterens Forslag vedtoges.

15. (J. Nr. 27⁸⁸—1928). **Andragende fra Kærnemester Dahlberg Larsen om Tilladelse til at overtage et Statslaan i Ejendommen Svalevej Nr. 3.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse anbefaler Andragendet imod, at der ekstraordinært afdrages 700 Kr.

Tiltraadtes.

16. (J. Nr. 432—1928). **Andragende fra afd. Vejmand M. Pedersens Enke om Pension.**

Bevilgedes. Pensionen fastsattes til 954,24 Kr. aarlig samt 15 Kr. pr. Maaned i Børnepension.

17. (J. Nr. 12²⁹—1928). **Indstilling angaaende Tildeling af Aldersrente.**

Indstillingen vedtoges.

18. (J. Nr. 12²⁸—1928). **Indstilling angaaende Tildeling af ekstraordinær Aldersrente.**

Indstillingen vedtoges.
